

Farní zpravodaj

Český Krumlov

21. 3. 2021

č. 12 - 2021

Cyklus B
5. neděle
postní

Evangelium
Jan 12, 20-33

Výzva biskupů ke sčítání lidu 2021

Přečtěte v neděli 21. března 2021

Bratři a sestry,

27. března 2021 začne sčítání lidu, které bylo naposledy před deseti lety. Tak jako minule, i tentokrát bude odpověď na otázku příslušnosti k náboženské víře a příslušnosti k církvi dobrovolná.

Z pohledu katolické církve je příslušnost k církvi dána křtem. Katolík je ten, kdo byl v církvi katolické pokřtěn, a tato skutečnost byla zaznamenána do církevních matrik. Za posledních sto let prošla evidence náboženského vyznání a příslušnosti k církvi několika změnami, a nyní je dobrovolná. Česká biskupská konference v roce 2020 publikovala statistický údaj, akceptovaný odbornou veřejností, který říká, že v České republice je v současnosti **pokřtěno v katolické církvi 4,591 mil. obyvatel, tedy 43 % obyvatelstva.**

Přesto je třeba se ke své církvi přihlásit i při sčítání lidu. Proto Vás vyzýváme, abyste vyplnili údaj v kolonce B10 tak, že zaškrtnete text: **Věřící – hlásící se k církvi**, a pod tím napsali buď **Římskokatolická církev** nebo **Řeckokatolická církev** podle toho, které církve jste členem.

Možná si řeknete, že to není důležité, ale opak je pravdou. Čím méně katolíků se ke své církvi přihlásí, tím menší bude církev v očích státu. Stane se méně významným partnerem, s nímž se méně počítá a jehož hlas bude méně slyšet. Z minulého sčítání víme, že i když se téměř polovina obyvatel rozhodla na tuto otázku neodpovědět, státní úřady, média i společenské vědy číslo ze sčítání (1,082 mil.) považovaly za počet věřících či katolíků. Kolik dalších věřících a katolíků zůstalo ukryto v oné mlčících polovině sčítaných, se už nikdy nedozvíme.

Proti sčítání může být mnoho námitek. Jednou z nich je i názor, že církev je zkažená a zdiskreditovaná, a proto si nezaslouží, abych se k ní přihlásil. Ano, lidská stránka církve nemusí pro každého přitažlivá, ale nepřestává být společenstvím více či méně hříšných lidí kolem Krista. Církev potřebuje obnovu stále, ale tím, že se od ní distancujeme, jí nepomůžeme. Přihlasme se k ní a pak se snažme především úsilím o vlastní svatost o její lepší kredit.

Pamatujme taky na Ježíšův příslib: *Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, i já se přiznám před svým Otcem v nebi* (Mt 10, 32).

Ještě jednou prosíme: přijměte výzvu vyslovit se ve **sčítání lidu**. Dejme najevo, že **jsme katolíci**. Řekněme společnosti: **Počítejte s námi**.

Ze srdce vám žehnají

biskupové Čech, Moravy a Slezska

Nová smlouva...

Evangelium dnešní neděle otvírá spirálu v Ježíšově duši a dává nám nahlédnout, jak už vnitřně prožíval přiblížení „své hodiny“. Jsme v Jeruzalémě, den po Ježíšově triumfálním vjezdu; v jeho duši už započala getsemanská agonie: „*Nyní je moje duše rozechvěna.*“ Rozeznívá se ale také jeho „fiat“; jeho slova: „*Otče, oslav své jméno.*“ V podstatě znamenají: Naplňuje se ve mně tvá vůle, přijímám kříž, neboť vím, že to bude ta největší oslava tvého jména. Dá se říct, že Jan v tomto textu nabízí rozjímání nad smrtí a oslavením Krista; jde o předobrazení velikonočního tajemství, které se zatím zdá být někde daleko vpředu, a proto vyznívá způsobem mnohem dramatičtějším.

Jestliže se nám evangelium jeví jako předehra k utrpení, pak můžeme první čtení vnímat jako úvahu nad tím nejkrásnějším plodem tohoto utrpení, jímž je nová smlouva: „*Hle, přicházejí dny – praví Hospodin – kdy sjednám s Izraelovým a Judovým domem novou smlouvu.*“ Tento úryvek z proroka Jeremiáše patří k nejstarším rozechvívajícím prorockým textům Starého zákona. Využijeme jej jako příležitost k obecnému zamyšlení na téma smlouvy, a to s vědomím, že tak činíme rozhodující krok na cestě přiblížení k Velikonocům.

Idea smlouvy představuje jistý druh stále znějícího tónu v dialogu mezi Bohem a člověkem. Kolem něho a jeho obnovami se odehrávají dějiny spásy rozdělující se právě do dvou hlavních částí – Starého a Nového zákona, tedy staré a nové smlouvy.

Smlouva zapouští své kořeny do samotného stvoření; v Hospodinově rozhodnutí: „*Učiňme člověka ke svému obrazu, podle naší podoby*“ (Gn 1,26) je vyjádřený jeho plán vytvořit z člověka bytost inteligentní a svobodnou, aby se mu mohla stát partnerem pro dialog a přítelem. První vyjádření této svobody však na sebe naneštěstí vzalo podobu odmítnutí Boha – „ne“ vyslovené Bohu: „*A když ti člověk odepřel poslušnost a ztratil tvé přátelství, tys ho nenechal napospas smrti*“ (4. eucharistická modlitba).

Aby mohl člověku dát poznat svůj plán, posloužil si Bůh lidskými skutečnostmi jako znameními. Smlouva je jedním z nich. Za časů Abrahámových existovala určitá podoba solidarity, která vzhledem k chybějícím dobře rozvinutým politickým a veřejným institucím představovala nejsilnější pouto mezi lidmi i národy – instituce smlouvy. Hovoří o ní jak Bible (srov. Gn 21,22; 26,28; 1 Král 5,26), tak i soudobé historické prameny. To, co smlouva vytváří mezi protějšními stranami, je vyjádřeno pojmem *šalom* – „pokoj a radost“ (Gn 26,30nn); buduje tedy rovnost a stabilitu vztahů, harmonii mezi právy a potřebami jednotlivých stran. Ne vždy se však smlouva dá označit jako bilaterální; někdy je to právě ta silnější strana, jež nabízí nebo nařizuje smlouvu tomu nejslabšímu a diktuje si v ní podmínky (G. von Rad).

Taková je smlouva, kterou Bůh uděluje Abrahámovi: „*Uzavírám svou smlouvu s tebou*“ (Gen 17,7). Tady zjišťujeme, že se jedná spíše o dar než o bilaterální úmluvu, a na samém dně tohoto daru nespočívá strach nebo potřeba, ale přátelství.

Tato první smlouva se dá chápat jako téměř osobní vztažená k Abrahámovi. Až později při uzavření smlouvy s Mojžíšem na hoře Sinaj se okruh rozšířil na celý lid. Boží jednání se začíná projevovat v určitých stálých veličinách: smlouva s ním předpokládá očištění a odstoupení od předchozích přirozených způsobů jednání nebo otroctví, předpokládá vydání se na cestu za nadějí: Abrahám je povoláný vyjít ze své rodné země a Izraelité k odchodu z Egypta. Smlouva předpokládá exodus, protože národ musí být osvobozen od různého lidského zotročování, aby mohl svobodně sloužit Bohu. Desatero (připomínáno v úvaze před dvěma týdny) je právě výrazem této služby člověka, a tudíž vyjádřením smlouvy (srov. Ex 20).

Pod vedením *proroků* dospěl Izrael k niternějšímu pochopení smlouvy: právní a rituální předpisy ustupují až do druhé řady ve vztahu ke zjevení, že smlouva je vyjádřením společenství s Bohem. Hospodin se někdy představuje jako otec, který miluje a vede vlastní dítě, někdy jako matka, která neopouští plod svého lůna, někdy jako pastýř, který se dobře stará o své ovce, někdy jako ženich naplněný žárlivou silnou

láskou ke své nevěstě. Mezi Bohem a člověkem se utváří vzájemná blízkost a sounáležitost, existence jednoho pro druhého, podobně jako je tomu v lidském světě mezi snoubenci a manžely: „*Budete mým lidem a já budu vaším Bohem*“ (Jer 30,22).

Rámec vztahů s Bohem se zdá být prosvětlený zářným světlem, ale bohužel tomu není tak úplně. Setkáváme se s jednou bolestivou a dramatickou charakteristikou, jež v Bibli doprovází všechny rozhovory o smlouvě: smlouva se nachází v situaci věčné krize z důvodu nevěrnosti jedné ze stran; lid nezvládá udržet krok s Bohem a různě „pokulhává“, jak to názorně popisuje prorok Eliáš (srov. 1 Sam 18,21), bohužel se stále znovu vrací ke svým modlám nebo vyhledává své lidské spojence v Egyptě či Asýrii.

Dnešní úryvek z proroka Jeremiáše je umístěn právě do takovéto situace: smlouva v dosud známé podobě už nestačí, proto Bůh připravuje smlouvu „novou“, naprosto odlišnou: „*Ne jako byla smlouva, kterou jsem sjednal s jejich otci..., kterou zrušili.*“ Tou první novinkou je, že smlouva a zákon už nebudou sepsány někde mimo člověka, avšak uvnitř jeho srdce; každý bude moci rozpoznat Boha ve svém nitru, stane se „jejich“ Bohem naprosto novým a netušeným způsobem. Bůh daruje lidem nové srdce a nového ducha, aby byli schopni zachovávat zákon a smlouvu (srov. Ez 34,23nn; 36,25nn). Realizátorem této proměny se má stát Mesiáš, poněvadž do něj Bůh vložil svého Ducha a on se stane „světlem národů a smlouvou lidu“ (srov. Iz 42,1nn).

Proroctví se v tomto bodě zastavuje a dá se říci, že je jím zakončen Starý zákon. My se však v tomto bodě zastavit pochopitelně nemůžeme, protože známe skutečnost. V patnáctém roce vlády císaře Tiberia se na březích řeky Jordánu, tedy v přesně vymezeném čase a prostoru, toto proroctví naplnilo a stalo se skutečností v osobě Ježíše z Nazareta, kdy na něj sestoupil Duch. Ježíš není jako Mojžíš, který se omezuje na *vyhlášení* smlouvy; on ji sám ve své osobě uskutečňuje dokonalým způsobem. V něm už Bůh a člověk k sobě nehovoří

vzdáleně, ale oba dva účastníci smlouvy se stávají jedinou nedělitelnou osobou. Z toho důvodu je smlouva nejen *nová*, ale také *věčná*.

Před svou smrtí ustanovil Ježíš na tuto novou smlouvu památku, kterou je Eucharistie: „Toto je kalich mé krve, která se prolévá za vás a za všechny na odpuštění hříchů. Toto je smlouva nová a věčná“ (současná eucharistická formule). Už se nejedná o krev beránka nebo kozla (srov. Ex 24,8), ale o krev Syna. Právě v tom vnímá dnešní úryvek evangelia oslavení Božího jména: na kříži, hříchy jsou odpuštěny, člověk je usmířen se svým Stvořitelem, v poslušnosti Syna člověka je Bohu přiznána svatost a svrchovanost. Kristus „všechno přitahuje k sobě“ (srov. dnešní evangelium), aby to mohl předat do rukou Otce. Vzkříšení a Letnice nakonec otevřeně vyjevují, jaký je „nový Duch“ a nová smlouva, kterou Bůh přislíbil vložit do lidského srdce: Duch vzkříšeného Ježíše Krista.

Zprvu byla v osobě Abraháma smlouva nabídnuta pouze jednomu jedinému člověku, na Sinaji a u proroků se nabízí jedinému lidu a je přislíbena všem národům. Nyní se v Kristu spása nabízí konečně celému lidstvu. Všichni jsou povoláni ke vstupu do této smlouvy a nikdo není předem vyloučen; ba co víc, poslední se mohou stát prvními (srov. Mt 19,30).

Avšak jenom ti, kdo skutečně naslouchali, přijali pozvání a byli pokřtěni a aktuálně tak vytvářejí lid smlouvy, kněžský lid a svatý národ (srov. 1 Petr 2,9). Je samozřejmé, že v této souvislosti hovoříme o církvi, která je místem a plodem smlouvy. V ní Kristovi učedníci zakoušejí podivuhodnou zkušenost být spoluobčany svatých, být přáteli a členy Boží rodiny (srov. Ef 2,19). Každou neděli se shromažďujeme kolem stolu slova a chleba v Kristu, nasloucháme jako společenství důležitým úsekům dějin smlouvy s Bohem a ožívujeme ty nejdůležitější etapy a zásadní gesta, a to až k tomu nejvyššímu, které se chystáme opakovat skrze posvěcení kalicha nové a věčné smlouvy.

Výzva k obrácení...

Když jsme letos vstupovali do doby postní, nikdo z nás netušil, jak bude jiná oproti předešlým. Každoročně si křesťané kladou otázky, jak tuto dobu dobře prožít, v čem se uskromnit, čemu věnovat čas a síly. Letos jsou odpovědi na tyto otázky z určitého pohledu jednodušší. Jsme v mnohém limitováni bez našeho rozhodnutí. Jakékoli omezení vnější svobody není nikomu příjemné, ale jde přece především o svobodu vnitřní. Mnozí se ptají: Proč nás to potkalo? Co to má znamenat? Co máme dělat? Někteří navrhuji zintenzivnit půst nebo modlitbu, jiní doporučují určité konkrétní formy modlitby, mnozí jsou zaskočeni tím, že se právě v tomto období nemohou účastnit slavení eucharistie.

Chtěl bych nám všem připomenout několik skutečností. Jednak je doba postní více než jakékoli období v roce v křesťanství vnímána jako doba pokání, obrácení. Domnívám se, že to je právě to, co se od nás Ježíšových učedníků očekává. Bible mluví o obrácení a pokání jako o návratu k živému Bohu. Jde o návrat našeho srdce, naší mysli. Nejde tedy o množení pobožností, ale o vědomé rozhodnutí dát Bohu opět první místo ve svém životě, dát mu plnou důvěru a lásku. Svěřit mu jak svoji minulost poznamenanou naší slabostí a hříchem, tak svoji přítomnost i budoucnost, s důvěrou, že se postará, když se mu svěříme. Víme, a mnozí máme i osobní zkušenost, že Bůh dokáže i těžké věci našeho života proměnit v dobro, když se mu dáme do rukou. Stejně tak jedině on může proměnit nakonec v dobro i současnou zkušenost plnou omezení, starostí, strachu a paniky.

Kdykoli v Bibli čteme o epidemiích, živelních pohromách či válkách, vždy to byla období, ve kterých Bůh volal lidi k pokání a obrácení, protože se od Boha vzdálili. Ať už zapomenutím na Boha, modloslužbou, hříšností, nebo i tím, že svůj náboženský život vyměnili za osobní vztah s Bohem, a také z něho si udělali modlu. Z tohoto pohledu i současná nemožnost účastnit se aktivně slavení eucharistie může být pro nás šancí, abychom ve svém vztahu s Bohem nelpěli na žádných rituálech, zvycích a obřadech, i těch nejposvátnějších, ale vrátili se svým srdcem přímo k němu a k jeho slovu. Evangelista Jan, když napsal své svědectví o poslední večeři, na rozdíl od ostatních evangelistů nezmínil slova proměnění, ale Ježíšovu službu mytí nohou. Z tohoto pohledu se nám slavením eucharistie v době, kdy nemůžeme jít společně do kostela, může stát každý skutek opravdové lásky.

Můžeme nesouhlasit s různými rozhodnutími vládních činitelů, která se nám mohou zdát přehnaná či nedostatečná, propagandistická či vzbuzující zbytečně paniku a úzkost. Může nám být velmi nepříjemné, jak se někteří lidé začínají chovat sobecky a bezohledně. Na druhé straně se nedá přehlédnout, jak se zvedla mezi lidmi, a to jak věřícími, tak nevěřícími, velká vlna solidarity. Jedno je jisté. Až se podaří eliminovat epidemie a nastane období po ní, nikdy už to nebude jako před ní. Jestli ale to období, co pak nastane, bude horší nebo lepší, záleží na každém z nás, jak se k tomu dnes postavíme. Zkusme se každý sám Boha ptát, co od nás Bůh očekává. Vraťme se k Bohu celým srdcem a poznáme, jestli nám k vnitřnímu pokoji pomůže více sledovat televizi a zprávy na internetu, nebo spíše čas na modlitbu, četbu a na druhé kolem nás. Jestli k tomu někomu pomůže půst, ať se postí, jestli naopak, aby se najedl, ať se nají, jestli aby byl sám, ať se stáhne do samoty, jestli jít do přírody, ať jde do přírody, jestli někomu pomohou konkrétní modlitby, ať se je modlí. Nesmíme žádný prostředek našeho života s Bohem vyměnit za život sám a za Boha samotného. Nezapomeňme, že jediný Bůh zná východisko z každé těžké situace a potřebuje k tomu, aby ho mohl uskutečnit, ty, kteří ho milují a poslouchají jeho slovo.

mše svaté v týdnu od 21. 3. 2021 do 28. 3. 2021 Český Krumlov:

22.03.	Po	za + z rodiny Mikešů, Nováků a d. v. o.
23.03.	Út	-----
24.03.	St	za
25.03.	Čt	za
26.03.	Pá	za živé a + z rodiny Vyskočilů, Davidů a d. v. o.
27.03.	So	za
28.03.	Ne	za farnost

Přehled bohoslužeb

	PONDĚLÍ 22.03.	ÚTERÝ 23.03.	STŘEDA 24.03.	ČTVRTEK 25.03.	PÁTEK 26.03.	SOBOTA 27.03.	NEDĚLE 28.03.
ČESKÝ KRUMLOV sv. VÍT	17:00		17:00	17:00	17:00	17:00	9:30
VĚTRNÍ							8:00
PŘÍDOLÍ							11:15
VĚŽOVATÁ PLÁNĚ							11:15
KÁJOV							8:00
Liturgické texty - 5. neděle postní I. čtení: Jer 31, 31 - 34 II. čtení: Žid 5, 7 - 9 Evangelium: Jan 12, 20 - 33							

- Ve středu 24. března ve Větrní od **14:00** hodin se uskuteční **úklidová brigáda** kostela před Velikonocemi.
- Ve čtvrtek 25. března je *slavnost Zvěstování Páně*.
- **Připomínáme věřícím, že ze soboty 27. 3. 2021 na neděli 28. 3. 2021 začíná letní čas. V neděli o druhé hodině ranní střeoevropského času se posunou ručičky hodin na třetí hodinu letního času.**
- V neděli 28. března v Českém Krumlově po mši svaté budeme přijímat mešní intence na měsíc duben.
- V neděli 28. března vstupujeme do **Květné neděle** a tímto dnem začíná „Svatý týden“. *Začátek obřadů Květné neděle bude zahájen v kostele, kdy věřící budou v lavicích na svém místě, a kněz požehná věřícím ratolesti. Prosíme věřící, aby si v tento den přinesli sebou své ratolesti.*
- Jako každý rok, vybíráme v našich farnostech finanční dary na květinovou výzdobu na Velikonoce. Prosíme věřící, aby své dary v jednotlivých farnostech předali v sakristii nebo přímo určené osobě ve farnosti. Všem dárcům děkujeme. **Zaplat' Pán Bůh.**
- *Věřící, kteří jsou nemocní nebo se nemohou osobně ze zdravotních důvodů zúčastnit nedělní mše svaté v Českém Krumlově, mají nadále možnost z farní kaple v Českém Krumlově na kanále YouTube - Římskokatolická farnost - prelatura Český Krumlov v přímém přenosu v 9:30 hodin sledovat mši svatou.*
- *Během postní doby věřící mají možnost sledovat na kanále YouTube každý den on-line střídavě modlitbu svatého růžence a pobožnost Křížové cesty vždy ve 20:00 hodin.*